

DE SPROOKJESSPEURDERS:
DE PRINSES EN DE KIKKER

Door Marcel van Driel

Dit verhaal werd speciaal geschreven voor de
Wereldbiodiversiteitsdag op 22 mei 2010
en is gratis te downloaden via
www.marcelvandriel.nl

© Marcel van Driel 2010

Hoofdstuk 1

Christel was woedend. Woedend op de mensen die de natuur kapot maakten. Woedend op Marc die haar niet serieus nam. En woedend op zichzelf dat zij er ook niets aan kon doen.

Wat heeft het voor nut als je ouders geëmigreerd zijn uit een echte sprookjeswereld, als geen van hen behoorlijk kan toveren, vroeg Christel zich af. Overal op de wereld stierven er planten en dieren uit en niemand die er wat aan deed! Woedend werd ze ervan. Woedend!

Het was het einde van de dag, de school was net uit. Haar ouders waren allebei nog aan het werk. Christel bescheen met haar zaklamp de zolderruimte. De zolder die sinds haar eerste avonturen met Marc verboden gebied was. Hier lagen de laarzen van De Gelaarsde Kat, de bonen van Jaap, de kroontjes van de drie Sneeuwvitjes. Maar misschien vond ze nog meer, iets dat haar kon helpen om de aarde weer in orde te maken.

Ze zette een stap naar voren en begon de zolder af te zoeken naar voorwerpen die ze nog niet eerder had gezien. Het zou een lange middag worden.

Twee uur later had ze nog steeds niets. Moedeloos ging ze op een houten kist zitten. Het was een eenvoudig model, afgezet met drie gouden banen. Christel stond op en knielde voor de kist neer. Het slot was oud en ging moeiteloos open.

De inhoud bestond uit oud papier. Het beetje hoop dat Christel had gehad op een toverboek of magische staf ging in rook op. Ze wilde de kist weer sluiten en haar zoektocht opgeven, toen ze iets bijzonders in het papier zag zitten.

Zaadjes, het papier zat vol met zaadjes.

Haar hart sprong open. Zaadjes! Misschien wel van bloemen die niet meer bestonden! Voorzichtig nam ze één van de vellen uit de kist. De zaadjes leken wel in het papier geplakt! Ze klemde het vel onder haar arm en verliet de zolder.

Op haar slaapkamer legde ze het papier op bed en streek het glad. Een van de zaadjes zat los. Ze pakte het behoedzaam op en hield het tussen duim en wijsvinger.

De zaadkorrel was oud en broos en verpulverde tussen haar vingers. Er kwam wat stof vrij dat zich op de palm van haar hand nestelde.

Christel probeerde het stof van zich af te schudden

omdat het behoorlijk brandde, maar tevergeefs. Ze leunde op de rand van het bed, zodat ze op kon staan en naar de badkamer kon lopen.

Maar zover kwam ze niet.

Op de plek waar haar hand de bedrand aanraakte, begon een plant uit het hout te groeien. Het was een doornstruik, vol scherpe stekels. Christel deinsde achteruit, en dat was maar goed ook. De doornstruik groeide zo hard, dat haar bed binnen de kortste keren volledig overgroeid was. Er was niets meer van het matras of het groeipapier te bekennen. Als ze was blijven staan, zou ze zelf vast zijn komen te zitten!

'Oh, nee!' fluisterde Christel en staarde naar haar hand.

Het stof begon zich voor haar ogen te ontkiemen en hulde haar vingers in groene bladeren. Ze probeerde de bladeren van zich af te schudden.

'Marc,' gilde ze. 'Help me!'

Maar er was niemand die haar kon horen.

Hoofdstuk 2

‘Christel is raar,’ zei ik met volle mond. Ik liet een pauze vallen en keek mijn ouders aan.

‘Christel is een meisje,’ mompelde mijn vader, alsof daar alles mee werd verklaard. Hij pakte een nieuw broodje hamburger van de schaal (zijn vierde!) en nam er een grote hap uit.

‘En wat ...,’ vroeg mijn moeder ijzig, ‘bedoel je precies daar mee, Boris?’

Mijn vader staaarde over zijn hamburger. Hij was minstens drie koppen groter dan ik en twee keer zo breed. Hij was – zoals men dat zegt – niet voor een kleintje vervaard.

Maar vertel dat mijn moeder maar eens. Als zij je aankeek, dan voelde je je heel klein worden, hoe groot je in werkelijkheid ook was.

Dat gold ook voor mijn vader. Hij sloeg zijn ogen neer en zei: ‘Niks, lieverd, ik bedoelde er niets mee.’ En hij nam snel een nieuwe hap van zijn broodje.

Mijn moeder glimlachte en keerde zich naar mij. ‘Waarom vind jij Christel raar, Marc? Misschien ook

omdat ze een meisje is?’

Ik schudde snel mijn hoofd. ‘Nee, hoor, ik ken ook normale meisjes,’ stamelde ik. ‘Maar Christel is ... Christel is anders dan andere meisjes...’ En ik nam gauw een grote hap van mijn eigen hamburger.

‘Wij zijn hier allemaal anders, Marc,’ antwoordde mijn moeder. En daar had ze helemaal gelijk in. Wij waren allemaal niet wat je zou verwachten.

Zeker wij niet.

Oké, dit gedeelte is altijd het lastigste om te vertellen (en daarom vertel ik het ook nooit). Mijn vader is de Grote Boze Wolf en mijn moeder heet Roodkapje.

Oké, dat zal ik nog een keer zeggen: Mijn ouders zijn sprookjesfiguren. En nee, ik ben niet gek.

Mijn ouders – en de meeste andere mensen hier in de wijk – zijn gevlucht uit De Hoge Landen.

Doornroosje, Rapunzel, Hans en Grietje,

Assepoester, allemaal wonen ze nu hier. Ze zien er uit als hele gewone mensen. En ze hebben hele gewone kinderen, waarvan de meeste niet eens weten wie hun ouders vroeger waren.

Behalve wij: Christel, dochter van Rapunzel en ik:
Marc Lupus, wolvenjong.

Mijn moeder onderbrak mijn gedachten en vroeg:
'Wat heeft Christel dan gedaan dat zo raar is?'

Ik kauwde mijn laatste hap weg en stak van wal:
'Vandaag was er iemand bij ons op school van
Staatsbosbeheer. Een mevrouw die daar werkt,
kwam ons vertellen over biodiversiteit.'

'Biowat?' vroeg mijn vader, die doodleuk aan zijn
vijfde hamburger begon.

'Biodiversiteit. Dat betekent eigenlijk dat er heel
veel soorten dieren en planten zijn op de wereld. En
dat zoiets goed is voor ons, omdat de ene soort de
andere soort weer helpt. Of zoiets ...'

Ik snapte niet helemaal waar al die dieren voor
nodig waren. Koeien en schapen, oké, die kon je
eten. Maar insecten? Waar zijn die nou goed voor?

'Die mevrouw vertelde ons dat er veel soorten
uitsterven in de wereld,' ging ik verder. 'Alleen al in
Nederland zijn er meer dan 70 plantensoorten
verdwenen in de afgelopen zestig jaar. En er zijn ook
veel minder dieren dan vroeger.'

‘En Christel is raar omdat?’ vroeg mijn moeder, die duidelijk niet snapte wat dit nu allemaal met mijn vriendinnetje te maken had.

‘Christel vond dat we met z’n allen iets aan het probleem moesten doen, en toen ik zei dat we best zonder al die plantjes konden, werd ze boos en wilde ze niet meer met mij praten.’

‘Meisjes zijn nou eenmaal ... emotionele wezens,’ zei mijn vader, wat hem opnieuw een vernietigende blik van mijn moeder opleverde.

Op dat moment ging mijn mobieltje af. Mijn moeder keek mij fronsend aan. Het was niet de bedoeling dat we onze telefoons mee aan tafel namen. Ik haalde het ding tevoorschijn en wierp een blik op het scherm.

‘Het is Christel,’ zei ik verontschuldigend tegen mijn moeder. Ze knikte.

‘Voor deze keer, dan.’

Ik schoof mijn stoel naar achteren en liep naar de huiskamer. Voordat ik hallo kon zeggen, begon Christel al in mijn oor te tetteren: ‘Marc, je moet hier naartoe komen. Nu!’ schalde haar stem door de

hoorn. Ze schreeuwde zo hard dat ik het mobieltje een paar centimeter van mijn oor hield.

‘Het is vrijdag, Christel, dan gaan we altijd een film kijken, ik weet niet of ik ...’

‘Marc, alsjeblieft, ik smeeek je ...,’ zei Christel, een stuk zachter nu. Christel die smeeekte? Dat had ik nog niet eerder meegemaakt.

‘Wat is er Chris,’ vroeg ik bezorgd. ‘En wat klink je ver weg.’

‘Dat kan ik je niet uitleggen door de telefoon, Marc. Maar alsjeblieft, kom ...’

Prompt werd de verbinding verbroken. Verward staarde ik naar mijn telefoon.

Mijn vader kwam de huiskamer binnen. Hij had vanavond gekookt, dus dat betekende dat ik opruimdienst had.

‘Pap, ik moet weg, Christel ...’ Maar mijn vader schudde zijn hoofd.

‘Niks ervan, Marc. Vrijdagavond familieavond, dat weet je.’

‘Pap,’ smeeekte ik, ‘het is een noodgeval, een zaak. Een zaak voor De Sprookjesspeurders.’ Zo hadden

Christel en ik onszelf genoemd.

‘Sorry, Marc. Familieavond. Morgen is het zaterdag en mag je doen wat je wilt, maar vanavond is van ons. Als jij nu even de tafel afruimt, zoek ik vast een film uit. Wat dacht je van ‘De Prinses en de Kikker’? Die hebben we toch nog niet gezien?’

‘Oké,’ gaf ik toe. ‘En nee, die hebben we nog niet gezien.’

‘Mooi,’ zei mijn vader en ging op zijn knieën voor de dvd-kast zitten. Gehoorzaam liep ik naar de keuken.

‘Wat wilde Christel?’ vroeg mijn moeder.

‘Ze wilde mij iets laten zien,’ loog ik. ‘Ik ga even naar haar toe, maar ben op tijd terug voor de film. Papa vindt het goed,’ voegde ik er aan toe.

‘Oké dan,’ zei mijn moeder, ‘ga dan maar meteen, ik ruim de tafel wel even af. Twintig minuten, Marc?’

Ik knikte en snelde naar de achterdeur. Ik wilde weg zijn voordat mijn vader mij miste. Als ik nou snel terug kwam, dan werd hij misschien niet boos.

Tuurlijk, Marc. Geloof je het zelf?

Hoofdstuk 3

Christel woonde maar een paar huizen van mij vandaan. Voordat ik er aan kon bellen, werd de deur al voor mij open gedaan. In de deuropening stond haar moeder. Ze had haar lange haar in een vlecht gebonden en keek bezorgd.

‘Fijn dat je er bent, Marc,’ zei ze zacht. ‘Christel zit op haar kamer en wil er niet vandaan komen. En de deur is op slot, we weten ons eerlijk gezegd geen raad.’

Oh, dat klonk ernstiger dan ik had verwacht. ‘Enig idee wat er aan de hand is, mevrouw?’ vroeg ik ongerust. Rapunzel schudde haar hoofd, waardoor haar vlecht achter haar heen en weer danste. Ze sloot de deur achter mij.

‘Ga maar gauw kijken, Marc.’ Ik knikte en rende met twee stappen tegelijk de trap op.

Ik klopte hard op haar deur. Christel?’ zei ik met luide stem. ‘Chris? Ik ben er.’

Ik staarde naar de slaapkamerdeur. Er was iets raars mee aan de hand. Christel en haar ouders

woonden net als wij in een standaard rijtjeshuis, in een standaard Vinexwijk, in een standaardstad in Nederland. Al onze deuren waren gemaakt van geperst hout, waaraan je de gebruikte boomsoorten niet meer kon herkennen. Maar deze deur leek wel van eikenhout, waarin zelfs de noesten zichtbaar waren. En zag ik daar nou takjes uit de deur groeien?

Ik hoorde de sleutel aan de binnenkant omdraaien, maar de deur bleef dicht.

‘Je kunt opendoen,’ hoorde ik haar zeggen. Ik pakte de klink vast en duwde. De deur gaf geen krimp. Ik moest al mijn kracht gebruiken om hem op een kier te krijgen. Ik wurmde mij door de opening en stapte een bos binnen.

Yep, een bos, je hoorde het goed. De vloer van de kamer was vervangen door aarde dat zich opgehoopt had voor de deur. De slaapkamermuren waren aan het oog onttrokken door bomen, echte levende bomen, die uit alle meubels, deuren, raamkozijnen en plinten leken te groeien. Het leek wel een sprookjesbos.

‘Christel, wat is hier gebeurd?’ vroeg ik.

‘Sluit de deur,’ beval ze. Ik zag nu pas dat ze volledig gehuld was in bloemen en bladeren. Ik veegde met mijn voet het zand glad en duwde de deur weer achter mij dicht.

‘Carnaval is pas weer volgend jaar, hoor,’ grapte ik. Christel reageerde niet, maar maakte plaats voor mij. Tegen de achterste muur ontwaarde ik haar bureau dat er nog normaal uitzag. Geen bomen of takken te zien. Ik leunde tegen de rand en staarde mijn vriendinnetje aan.

‘Christel ..., wat ...?’

Ik bekeek de andere kant van de kamer, waar haar bed stond. Haar ding was overwoekerd met doornstruiken en ik moest onwillekeurig aan het sprookje van Doornroosje denken.

‘Heeft Roos dit gedaan?’ vroeg ik verbaasd.

Christel schudde haar hoofd. ‘Nee, ik. Ik ...’ Ik zag haar ogen volschieten.

Misschien moet ik je eerst iets vertellen over Christel: Christel is stoer. Al die dingen die mijn vader zei, over dat meisjes raar zijn en overdreven emotioneel, die gelden niet voor Chris. Christel is

heldhaftig en slim en sterker dan de meeste jongens die ik ken. Als ik mij geen raad meer weet, dan is Christel degene die met een oplossing komt. En daarna zegt ze dat ik niet zo moet zeuren.

Christel in tranen? Dat gebeurt bijna nooit.

Ik kwam naar voren en wilde een arm om haar heen slaan, maar Christel deinsde achteruit en schreeuwde: 'Raak me niet aan!'

'Sorry, hoor,' zei ik gekwetst. 'Ik wilde je alleen maar troosten.'

'Je mag me niet aanraken, hoor je me, Marc?!
Belooft me dat je me niet aanraakt!'

'Oké, ik beloof het.' Ik nam verongelijkt weer plaats tegen de rand van het bureau. 'Maar ga je me nou vertellen wat er aan de hand is met dit ... woud? En waarom heb je dat gekke pak aan?'

Christel sloeg haar ogen naar de grond. Ze staarde naar de vloer die bedekt was door zand en graspollen. Een klein grijs muisje stak zijn neus uit één van de pollen en snuffte de lucht op, voordat hij zich op zijn gemak naar de andere kant van de kamer begaf.

‘Weet je nog, vanmiddag? Dat verhaal over de biodiversiteit?’

Ik knikte.

‘Ik was boos, veel dieren en planten verdwijnen omdat wij mensen niet goed met de aarde omgaan. En toen jij zei dat wij daar toch niets aan konden doen, dacht ik: wacht maar!’

Dat was inderdaad de Christel die ik kende. De woorden ‘Kan niet’ kwamen niet in haar woordenboek voor.

‘Ik ben op zolder geweest ...’

Er begon mij langzaam iets te dagen.

‘Dé zolder? De verboden zolder? De zolder met alle sprookjesspullen.’

Christel knikte. ‘Ik vond een stuk papier in een kist. Er zaten allemaal zaadjes in. Eentje ging er open op mijn hand ...’

‘Christel,’ zei ik boos. ‘Weet je wel wat er kan gebeuren als je je met tovenarij gaat bemoeien?’

Christel knikte en mompelde droog: ‘Nu wel, ja ...’

‘Dit is van één zaadje?’ vroeg ik. Ze knikte weer.

‘En? Wat gebeurde er dan?’

Christel liep langzaam naar het bureau toe waar ik tegenaan geleund stond. Ze gebaarde me opzij te gaan. We wisselden van plaats (waarbij ik extra goed oplette dat ik niet tegen haar aanbotste) en zag hoe Christel haar hand op het hout legde.

Wat er toen gebeurde was te bizar voor woorden.

Het hout onder Christels hand begon tot leven te komen. Op meerdere plaatsen schoten er takken omhoog, eerst kleintjes, toen grotere. Aan de takken groeiden kleine groene naalden, en binnen de kortste keren was het bureau verdwenen en veranderd in een soort vierkante dennenboom op poten.

‘Wat de ...’ was het enige dat ik nog uit kon brengen.

‘Alles wat ik aanraak begint te groeien, Marc,’ zei Christel wanhopig. ‘Mijn kleren, mijn stoel, de kamer. Ik kan niks meer eten, niet meer slapen, geen deur meer open of dicht doen. Alleen de sleutel en mijn mobiele telefoon kan ik aanraken, verder kan ik helemaal niets! Ik wilde het papier van het bed pakken, kijken of er misschien andere zaadjes

opzitten die het effect om kunnen keren, maar ik kan er niet bij! Het bed is dichtgegroeid, daar kom ik nooit doorheen! Wil je mij alsjeblieft helpen, Marc? Alsjeblieft?’

Zonder er bij na te denken, pakte ik Christel geruststellend bij haar groene pols en zei: ‘Natuurlijk help ik je.’

Toen gebeurde alles heel snel.

Eerst ging er een elektrische schok door mij heen. Daarna leek het alsof Christel ineens heel groot werd. Het duurde eventjes voordat ik besepte dat ik het was die heel klein werd! Ik voelde mijn ledematen verschrompelen en zag ze van kleur veranderen. Mijn zicht werd anders, de afmetingen van de kamer raakten uit balans. Ik zag Christel haar mond opendoen en hoorde haar gillen: ‘Ik zei toch dat je me niet aan moest raken!’, maar het geluid leek wel uit een andere kamer te komen. Ik kon ineens veel meer tegelijk zien, voor me, naast me, boven me. Ik opende mijn mond om ook te gillen, maar het enige dat ik uit kon brengen was: ‘Kwaaak!’

Hoofdstuk 4

Ik probeerde het nog een keer. Ik haalde diep adem, keek omhoog naar een wanhopige Christel en kwaakte.

Ik kon er niet omheen: ik was een kikker. Een vieze, bruine kikker, met vier klauwachtige poten.

Kikkers, wat wist ik over kikkers? Een prins, zo ging het sprookje toch? Een prins werd veranderd in een kikker en veranderde weer terug door de kus van een prinses. Een prins was ik niet, maar Christel wel een prinses, net als haar moeder. Hoe kreeg ik haar zover dat ze mij zou kussen? Wie zou het in haar hoofd halen om een vieze bruine kikker te zoenen?

En hoe vertelde ik haar wat de bedoeling was, als ik alleen maar kon kwaken?

Ik zag hoe Christel zich voorover boog en mij voorzichtig van de grond pakte.

‘Oh, Marc,’ zei ze verdrietig. ‘Stommeling die je er bent ...’

Ik was even bang dat ik opnieuw zou veranderen,

maar kennelijk was één keer aanraken voldoende.

Ze sloot haar ogen, tuitte haar lippen en kwam voorzichtig dichterbij met haar mond. Gelukkig, zij herinnerde zich het sprookje dus ook.

Ik probeerde niet te kwaken en sloot mijn grote kikkerbek. Lippen had ik niet echt, en haar aankijken was ook lastig met mijn ogen aan de zijkant, maar ik deed mijn best het haar zo makkelijk mogelijk te maken.

Ik voelde hoe Christel mij zachtjes kuste en ik maakte mij op voor de verandering.

Er gebeurde niets. Helemaal niets.

‘Marc?’ vroeg Christel verschrikt en gaf mij nog een kus. ‘Marc?!’ Ik keek haar verdwaasd en wanhopig aan.

‘Kwaak?’

‘Luister goed, Marc,’ zei Christel en ze bracht haar hand met mij erop, dichterbij haar gezicht. Eventjes dacht ik dat ze mij opnieuw wilde kussen, maar in plaats daarvan keek ze mij doordringend aan en zei: ‘Het groeipapier, je moet bij het groeipapier zien te

komen. Het ligt op mijn bed, onder de doornstruiken. Ik kan er niet bij, maar jij bent nu klein genoeg. Als het je lukt om het hier te krijgen, kan ik de toverspreuk misschien omkeren!’

Ik knikte, al had ik geen idee of Christel dat begreep, en hopte op de grond.

De wereld ziet er heel anders uit door kikkerogen. Wij mensen bewegen onze ogen als we ergens naar kijken, maar ik kwam erachter dat de ogen van een kikker stilstaan en dat ik mijn lichaam moest bewegen als ik iets wilde zien.

Het duurde even voordat ik het bed gevonden had. Het was helemaal verborgen achter de doornen, die bijna net zo groot waren mijn poten. Door het bos heen springen kon ik wel vergeten. Ik glipte langs de eerste takken en verdween de struiken in.

Ik was niet alleen.

De eerste wezens die ik tegenkwam, waren de mieren. Ze stroomden in rijen langs mij heen, op weg naar een nest zo groot als een huis. Sommige droegen kleine brokjes op hun rug. ‘Kan je niet

uitkijken,' piepte er eentje, toen ik bijna op hem ging staan.

'Sorry,' kwaakte ik en sprong een paar centimeter opzij. Ik moest denken aan iets wat de mevrouw van Staatsbosbeheer had verteld: 'Veel mieren betekent dat het een gezond bos is.' Christel had dus geen half werk geleverd.

Een dikke vette regenworm gleed half onder de grond langs mij heen en ik moest mij inhouden om mijn kikkertong niet uit te steken en hem op te peuzelen. Ik gruwde van mijzelf.

Ik zag kevers, torren, rupsen en zelfs een mol, wiens gang ik eventjes gebruikte om onder de meest ondoordringbare takken door te komen. Een spin weefde zijn web en ving voor mijn ogen een vlieg. Handig. Even verderop dansten er vlinders tussen de takken door en snerpte een sprinkhaan zijn lied. Ik haalde een stel slakken in, die druk bezig waren rotzooi op te ruimen in het bos. Hmm, het leek erop dat sommige van die beesten toch nuttiger waren dan ik dacht.

Ik had nooit gedacht dat het leven in een bos zo

druk zou zijn. Honderden verschillende wezens, waarvan ik de meeste niet herkende, bewogen door de takken en over de aarde heen. Het leek wel spitsuur op een koopzondag. Ik kon mij nu wel wat voorstellen bij de boosheid van Christel. Als dit allemaal zou verdwijnen ...

‘Kun je het vinden, Marc?’ hoorde ik ineens een stem uit de verte. Oh ja, het groeipapier, daar was ik naar op zoek. Ik was zo onder de indruk van de veelheid aan beestjes, dat ik eventjes mijn doel uit het oog verloren was.

Boven mij hoorde ik getjilp en vanuit het niets kwam er een vogel op mij afduiken. Het was behoorlijk groot beest met een indrukwekkende snavel. Ik wilde mijn bek opendoen om hem te begroeten, toen ik doorhad dat hij mij als hapje wilde gebruiken! In blinde paniek sprong ik opzij en dook een dichtbegroeide struik in. Ik voelde hoe de doornen mij prikten en hoe de vogel rakelings langs mij heenschoot. Dat was op het nippertje geweest!

Voorzichtiger nu bewoog ik mij door het bos. Het woud werd steeds dicht en stiller. Ik hoopte maar

dat dit kwam omdat hier het groeipapier te vinden was. Misschien dat de dieren er niet in de buurt durfden te komen?

Ik kwam bij een scherpe rand papier terecht. Ik had het gevonden! Maar wat nu?

Ik kon het niet meenemen, daarvoor was het veel te groot. Ik had gehoopt het stukje voor stukje vooruit te duwen, maar dat kon ik wel vergeten. Ik nam een aanloop en sprong bovenop het papier. Onder mijn poten voelde ik de zaadjes zitten. Sommige begonnen al uit te komen en ik zag veelkleurige bloemen en planten uit het papier groeien.

In de verte vloog een bij van bloem tot bloem. Hij dook zo hard een kelk in, dat het stuifmeel in het rond stoof. De pollen dwarrelden neer op het groeipapier.

Daar waar ze het vel raakten, begon het papier te verschrompelen. Zonder te aarzelen, schoot mijn tong naar buiten en slikte een van de zaden naar binnen. Pas toen bedacht ik mij dat dit misschien wel een heel erg slecht idee was.

Ik had geluk.

Ik voelde hoe ik opnieuw een schok kreeg en de bloemen om mij heen kleiner werden. Mijn klauwen werden vingers, mijn poten veranderden terug in armen en benen. Ik groeide en ik groeide tot ik weer mijn normale lengte had. Ik keek om mij heen totdat ik Christel ontdekte die verdrietig in een hoekje van de kamer zat. Ze had haar armen om haar benen heen geslagen en schommelde triest van voren naar achteren.

Ik bukte mij en plukte de bloem met de reddende pollen uit het groeipapier. Ik stapte door de doornen heen (waarbij ik mijn been een paar keer behoorlijk schramde) en ging voor mijn vriendinnetje staan. Zwijgend overhandigde ik haar de bloem.

‘Oh, Marc, je bent weer in orde!’ Ze wilde mij omhelzen, maar bedacht zich gelukkig op tijd. Gelukkig maar, want ik had geen zin om opnieuw een kikker te worden.

Dankbaar accepteerde ze de bloem.

Meteen begonnen de bladeren en takken om haar armen zich terug te trekken, precies zoals ik had

gehoopt. Niet veel later stond de oude Christel weer voor mij. Geen blaadje meer te ontdekken.

‘Dank je wel,’ zei ze zachtjes.

Ik opende mijn mond om wat te zeggen, maar het enige geluid dat eruit kwam was: ‘Kwaak?’

‘Oh, Marc, het spijt me zo, ik ga dit oplossen!’

‘kermde Christel geschrokken. ‘Wacht maar, ik ... ik ...’

Ik grijnsde en zei: ‘Grapje.’

Nadat ze mij een paar keer flink gestompt had, ging Christel haar kamer rond met de bloem om alles weer terug te brengen in de oorspronkelijke staat.

Ik keek op de klok aan de muur die aangaf dat ik ruim een uur geleden van huis vertrokken was.

Oeps.

‘Christel,’ vroeg ik. ‘Heb je zin om met mij mee te gaan? We gaan zo een film kijken.’ Ik hoopte maar dat als ik haar meenam naar huis, mijn vader niet zo boos zou worden.

‘Is goed,’ antwoordde Chris, terwijl ze het laatste meubelstuk terugveranderde. ‘Wat gaan we kijken?’

'De prinses en de kikker,' zei ik met een grijns.

'Ik hou niet van sprookjes,' antwoordde Christel
en we schoten samen in de lach.

EINDE